

1922

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

Τέρπειν ἄρα καὶ διδάσκειν

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΤΟΜΟΣ 29ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΤ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ·

Ἀγαπημένα βιβλία, σελ. 172.—Ἀπογευματινὴ (ἡ) ποῦ δὲν ἔγινε, 244.—Ἀρχαία (ἡ) Λογοτεχνία, 363.—Βαρβαρότητες, 348.—Βελανίδα (ἡ) 20.—Γιὰ τοὺς νέους, 196.—Δένδρο (τὸ) 27.—Διχόνοια (ἡ) 316.—Δύο ἀχώριστες ἀδελφές, 147.—Δύο διπλώματα, 132.—2 Φεβρουαρίου, 84.—Ἐκθέσεις, 180.—Ἐρασιτεχνία, 272.—Ζωή, (ἡ) κ' ἡ ἐργασία, 324.—Θέατρο (τὸ) τῆς Συρακούσας, 188.—Θέματα, 52.—Καιρὸς παντὶ πράγματι, 308.—Κάποια πράγματα, 204.—Κάποιοι Νέοι, 164.—Κάρτες, 92.—Κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι, 60.—Κοριτσάκι (τὸ) ποῦ χάθηκε, 228.—Λίβας, (ὁ) 292.—Μασκαρᾶς, (ὁ) 76.—Μερικὲς συμπτώσεις, 156.—Μιὰ θυοία, 100.—Μία τραγωδία, 356.—Μόδα, [ἡ] 68.—Μουσικαυρία, 332.—Μυθιστορήματα [τὰ] μας, 387.—Ξένα [τὰ] Ἑλληνικά, 124.—Οἰκονομία, 403.—Ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνισμός, 379.—Ὅπως μιλοῦμε, 220.—Παχτεῖς, (οἱ) 340.—Πεντάρα, παιδί μου, 212.—Πνεύματα (τὰ) συναντῶνται, 140.—Πολύβιος Δημητρακόπουλος, 284.—Προλήψεις, 116.—Πρώμα (τὸ) 236.—Πρωτοχρονιά (ἡ) τῆς Διαπλάσεως, 36.—Στῆ δένδροστοιχία καὶ παντοῦ, 395.—44ον Ἔτος, 3.—Τι θὰ πῇ Διαπλασόπουλο, 260.—Τι ὠφελεῖ, 372.—Φορεσιὰ (ἡ) τῆς Ἐκκλησίας, 276.—Φροῦτα, [τὰ] 268.—Φωταψία, 44.—1930, 108.—Χρησμοὶ καὶ Μαντεύματα, 300.—Ψαράδικες ἱστορίες, 12.

Ἀλήθεια [ἡ] καὶ τὸ ψέμα

Ἀλήθειαι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» εἰς τὴν 6ην ἢ 7ην σελίδα ἑκάστου φύλλου: ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.

Ἀνάμνηση

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἀποτελέσματα 189ου Διαγ. (Λύσεων)
Ἀποτελέσματα 191ου Διαγ. (Λύσεων)
Ἀποτελέσματα 193ου Διαγ. (Λύσεων)
Ἀποτελέσματα 194ου Διαγ. (Λύσεων)
Ἀποτελέσματα 195ου Διαγ. (Ἀσκήσεων)
Ἀποτελέσματα 196ου Διαγ. (Λύσεων)
Ἀποτελέσματα 197ου Διαγ. (Λευκῶν Λέξεων)
Ἀποτελέσματα 198ου Διαγ. (Λύσεων)
Ἀποτελέσματα 199ου Διαγ. (Λύσεων)
Ἀποτελέσματα Ἐδοήμων τοῦ 1921
Ἀποτελέσματα 200ου Διαγ. Ἑσπαθώματος

Σελ.

Ἀπρόσεκτος (ὁ) σπουργίτης
Βόθνας (ὁ)
Γιαννάκης (ὁ)
Γιορτὲς
Γούνα (ἡ) ποῦ δὲν ἔγινε
Γυναικὰ (ἡ) τοῦ Μπρυσκέ

ΔΙΟΝΥΣΙΑ (Μυθιστόρημα ὑπὸ Augnsta Latouche με 67 εἰκόνας) εἰς τὴν 4ην ἢ τὴν 5ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :

199ος Διαγωνισμός (Λύσεων) 7
200ος Διαγωνισμός (Λύσεων) 111
201ος Διαγωνισμός (Ἀσκήσεων) 142
202ος Διαγωνισμός (Λευκῶν Λέξεων) 158
203ος Διαγωνισμός (Διηγήματος) 182
204ος Διαγωνισμός (Λύσεων) 214
205ος Διαγωνισμός (Λύσεων) 318
Μικρὸς Διαγων. Κουμπογραφικοῦ 190
Μικρὸς Διαγων. Μεταφρ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ 174
Μικρὸς Διαγων. Μεταφρ. ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ 150
Μικρὸς Διαγων. πρὸς Σύνθεσιν Ποιήματος 166
Μικρὸς Διαγων. Τυπογραφικῶν Λαθῶν 198
Δημοψήφισμα τῶν Ψευδώνυμων τοῦ 1922 398
23ος Διαγωνισμός Ἑσπαθώματος 382

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ:

Κωνσταντῖνος Ρ. Ἀγγέλου 125
Σωτήριος Ν. Ζαφειρίου 125
Ἐκ τοῦ «Συγχρόνου Ἀεζικού» 187
Ἐνα δύσκολο γύμνασμα (μετ' εἰκόνας) 19
Ἐνας φτωχὸς διανοστής 323
Ἐπίλογοι 308, 316, 380
Ζητιάνος (ὁ) κ' ὁ χοῖρος 107, 115, 123, 131, 139, 147
Ἡμερολόγιον 75, 155
Ἡρθε 331
Θάλασσα 307
Θρύψαλα 91, 99, 252, 276, 283
Καλύτερο (τὸ) δῶρο 67, 75
Κατόρθωμα (τὸ) τῆς γάτας (μετ' εἰκόνας) 155
Κόκκινος (οἱ) μαργαρίτες 195
Κορυδαλὸς (ὁ) 299
Λίρα (ἡ) (Δραματάκι μονόπρακτο) 235, 243
Μαγεμένο (τὸ) πορτοφόλι 4
Μαντική (ἡ) τέχνη 259, 267

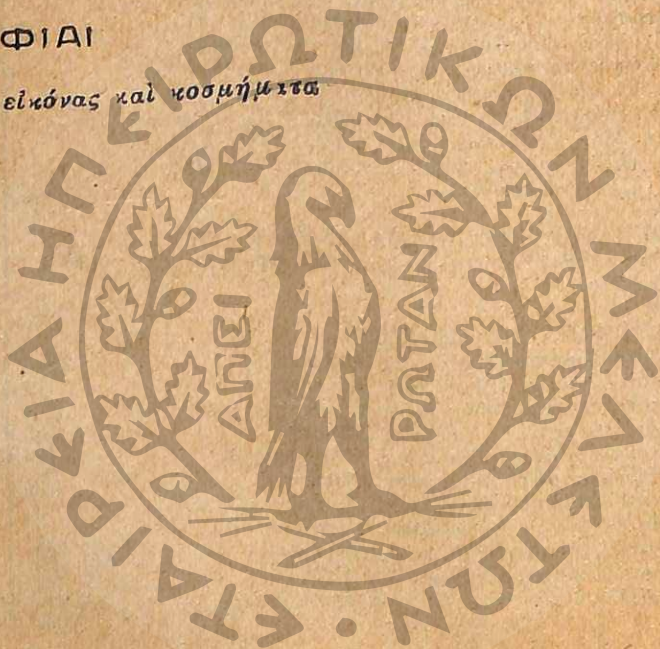
	Σελ.		Σελ.
Μέρες του 190...	371	Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συν	366
Μετάνοια (<i>Μονόλογος</i>)	162	δρομῆς	25
Μιά χειμωνιάτικη βραδυά	83	Πρώτη [ἡ] τύψη (<i>μετ' εἰκόνας</i>)	33
Μικρὸς (ὁ) ἀγωγιάτης	203	Πρωτοχρονιά 1922 (<i>εἰκὼν</i>)	59
Μπαμπᾶς (ὁ) στὸ μάθημα	219, 227	Ραμαζάνι τῆς ἁλεπούς	283
Μπάτσος (ὁ) τῆς Ἀρχοῦδας	51	Σ' δυὸ Θεᾶ, λατρεῖα	
Νέα Θρύψαλα	195	ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ εἰς τὴν 6ην	
Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου	275	σελίδα τῶν περισσοτέρων φύλλων ἀπὸ τοῦ 4ου	
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ	6, 14, 22	μέχρι τοῦ 52ου	255
Παγῶνι (τὸ)	19	Σπουδαιότατη δῆλωσις	315
Παιδιά καὶ παιδιὰ	211	Σπουργίτης [ὁ] μετ' ἐκκομμένη γλῶσσα	91
ΠΑΙΔΙ (τὸ) ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ (<i>Μυθιστόρημα</i>		Στοῦ Γιατροῦ	291
ὕπὸ Jules Chancei μετ' 98 εἰκόνας) εἰς τὴν 1ην σε-		Φωτιά στὴ Θάλασσα	11
λίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.		Χειμῶνας (ὁ) στὸ σπίτι	339
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ εἰς τὴν 6ην ἢ 7ην σελίδα ἀπὸ		Χωρισμός	
τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου		ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ εἰς τὴν 7ην ἢ 8ην σελίδα	
Πετεινὸς (ὁ)	299	ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου	

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.		Σελ.
*Αγκάθια [τά]	43	*Οπτασίες	291
*Αε—Γιάννης	259	Παιγνίδι στὴν ἀκρογιαλιά	178
Αἰνίγματα [τά] τῆς Μαρῆς	3	Παράπονο (τὸ) τοῦ Φλεβάρη	219, 285
*Ανεμόνες στὸ ξέφωτο	85, 117, 133, 147, 195	Pastoral	275
*Ανῆξεση χίρα	267	Πιεροτος (ὁ)	413
*Απ' ἀνθὸ σ' ἀνθὸ	316	Πιὸ ἄσφαρος	52
*Αρετὲς—Ἐλαττώματα	115	Πίσω ἀπ' τὸ τζάμι	10
*Αστροφεγγιά	355	Πλάτανος	139
Αὐγὴ	387	Πυγολαμπίδα [ἡ]	293
Γαλήνη	379	Πύργος στὰ σύννεφα	245, 283, 300, 340, 395
Διαμάντι—γυαλί	125	Ρητὰ	347
Δρόμος μετ' αἰς νεραντζιᾶς	66	Ρυγὸν [τοῦ] ἡ κοιλάδα	309
Δυὸ [οἱ] μυλόπετρες	221	Ροδία [ἡ] κι' ἡ περιπλοκάδα	163
*Ἐκσταση	211	Ρόδο [το]	340
*Ἐπιστροφή	36	Ρολοῖ [το]	19
*Ἐρημὸ [τὸ] σπίτι	187	Στεργὴ δύση	4
*Ἰκμάδες-χυμοί	123	Στεργὴ φορὰ	50
Καθὼς ἔρχετ' ἡ Ἀνοιξή	107, 131, 156	Στὴ «Νίκη τῆς Σαμοθράκης»	403
Κά πια—πεταλούδα	325	Συρτός [ὁ] τῶν φύλλων	332
Καποῖες βραδυᾶς	371	Τῆς Ἀρετῆς ὁ δρόμος	11
Κυρα (ἡ) Σελήνη	19	Τραγοῦδι [το] τοῦ Γρύλλου	58
Κυρ' [ὁ] ἥλιος	99	Τραγοῦδι [το] τοῦ νεροῦ	34
Λυπῶμαι	101	Τρυφερό Μπουκετό	263
Μαργαριτάρη	83	Φαί [το] τῶν γεωργῶν	261
Μικρὸς (ὁ) ναυτικὸς	204	Φλόγα καὶ καπνὸς	42
Νέα ζωὴ	196	Fracmentum	74
Νερό [τὸ]	91	Φτωχὸς καὶ πλούσιος	68
Νύχτα μετ' φεγγάρι	299	Χιονία	24
*Ὀλὴ μου ἡ σκέψη	253	Χριστούγεννα	

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 233 εἰκόνας καὶ κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶσθον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ . . . δρ. 16—	Ἑτησίᾳ .. Δραχ. 25.—
Ἑξαμήνιος . . . 8,50	Ἑξαμήνιος . . . 13,—
Τριμήνιος . . . 4,50	Τριμήνιος . . . 7,—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐυριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Δεκεμβρίου 1921

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 1

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chance]l

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ ἀσημένια σφουρίχτρα.

Μ' ὅλους τοὺς ἐξωραϊσμούς, τὰ μέ-
αλώματα καὶ τὰ γκρεμίσματα, τὸ
Παρίσι τοῦ 1867, τὸ Παρίσι τοῦ Να-
πολέοντος Γ' καὶ τοῦ βαρὸν Ὁσ-
τάν, διατηροῦσε ἀκόμα μερικὰς συ-
νοικίους ρυπαρὰς καὶ ἀπρόσιτες ὅπου
αὐτοικοῦσε ἕνας εἰδικὸς πληθυσμὸς
πρὸ κακοποιῶν καὶ ἀπὸ
τωχοῦς.

Τὸ μεσαιωνικὸ «δικαίω-
μα τοῦ ἀσύλου» ὑπῆρχε
πραγματικῶς, ἀν' ὅχι νομι-
κῶς καὶ ἡ ἀστυνομία σπα-
λῶς ριφοκινδύνευε μέσα
τοὺς σκοτεινοὺς καὶ μπερ-
εμένους δρομίσκους τοῦ
Μονρού, τοῦ Μονπαρνὰς
καὶ τῶν Ἀμερικανικῶν Λα-
ομείων.

Τὸ Παρίσι τῆς δευτέρας
Αὐτοκρατορίας ἔχει τρὺς
τροπὰνδους» του καὶ τοὺς
ριβώδους» του—σὰ νὰ λέ-
ε, τοὺς ἀπάχιδες του,—
ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λου-
δοβίκου ΙΑ' οἱ κακοῦργοι
χρὺν μείνει οἱ ἴδιοι. Εὐ-
λοποῦν ἀκόμα τοὺς χω-
ρυφύλακες καὶ ζοῦν ἀνε-
ύχλητοι μέσα στὰ κατα-
λύγιά τους. Ἡ ἀστυνομία
ὡς σέβεται καὶ τότε μόν-
ον ἐπεμβαίνει, ὅταν δὲν
πορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλοιως.

Θὰ εἰσχωρήσουμε σὲ μιὰ
π' αὐτὰς τὰς συνοικίας.
Ἡ ὁδὸς Μουφτάρ, στὰ
1867, εἶχε σπιτίτια χαμηλά
ἀραιὰ, ποὺ χωρίζονταν
πρὸ μαντρωμένα οἰκόπεδα.
Σ' αὐτὴ τὴν ἔκτασι, ἀπὸ
τὴν Πλατεία Μωμπέρ ὡς

τὸ Φραγμὸ τῆς Κολάσεως, ζοῦσε ἕνας
παράξενος] πληθυσμὸς, ποὺ τὸ φα-
νερό του ἐπάγγελμα ἦταν τοῦ βρακο-
συλλέκτη.

Δὲν ἦταν πιά Παρίσι ἐκεῖνο : ἦταν
ἕνα εἶδος χωριοῦ, προαστείου, μὲ σκο-
τεινοὺς καὶ ἀκάθαρτους δρομίσκους,
γεμάτους ἀπὸ χάνια, ἀπὸ τρώγλες,
ἀπὸ ταβέρνες, ἀκόμα καὶ ἀπὸ ξύλινες
καλύδες.

Εἶναι νύχτα, ἡ ὥρα ἔντεκα. Νύχτα
τοῦ Δεκεμβρίου, κρύα καὶ βροχερή.
Σκοτάδι ἀπλώνεται πάνω σ' ὅλες αὐ-
τὰς τὰς ἀθλιότητες. Ἐδῶ καὶ κεῖ, με-

ρικὰ φῶτα βγαίνουν ἀπ' τὰς πόρτες
τῶν καπηλειῶν. Γρήγορες σκιὰς περ-
νοῦν ἀπ' τοὺς λασπεροὺς καὶ χαλα-
σμένους δρόμους. Κι' ὁ μόνος θόρυ-
θος ποὺ ἀκούγεται, εἶναι τὰ τραγοῦδια
τῶν μεθυσμένων, ποὺ φτάνουν κάπου-
κάπου ἀπ' τὸ βάθος κάποιας ταβέρνας.

Πρὸ μοναχικὸ ἀκόμ' ἀπ' τὰλλα, ἕνα
μικρὸ χαμηλὸ σπιτάκι φαίνεται μέσα
σ' ἕνα μεγάλο ἀδειανὸ γήπεδο, στὴ
γωνία τῆς ὁδοῦ Κοντρεσκάρπ.

Σπρώχνουμε τὴ σκεδρωμένη πόρτα
καί, μέσα σὲ μιὰ κουζίνα μαύρη καὶ
καπνισμένη, βρίσκουμε μιὰ γυναίκα
ποῦ, στὸ φῶς μικρῆς λάμ-
πας, κάνει νυχτέρι.

Στὴν ἀντικρυνὴ γωνία
τοῦ ἀρκετὰ μεγάλου δωμα-
τίου, ἕνα παιδί κοιμάται σ'
ἕνα κρεβάτι, ἐκπληκτικὰ
καθαρὸ μέσα σ' αὐτὸ τὸ
ἄθλιο περιβάλλον.

Ἡ γυναίκα εἶνε πένθι-
μα ντυμένη· ἔχει ἀφίσει τὸ
βάψιμό της καί, στηριγμέ-
νη στὸν ἀγκῶνα τῆς, συλ-
λογίζεται. Στὸ πρόσωπό της
διακρίνεται, μὲ τὸ πρῶτο
βλέμμα, ἡ σφραγίδα τῆς
λύπης.

Καὶ πραγματικῶς, ἐδο-
κίμασε ὅλες τὰς πίκρες ἡ
κυρὰ-Δυρμπάν. Μόνον τ' ὄνο-
μά της, τὸ φοβερὸ καὶ γε-
μάτο ἀπὸ μιὰ οἰκτρὴ δόξα,
ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐξηγήσῃ.

Ὅλοι οἱ Παρινοὶ τῆς
δευτέρας Αὐτοκρατορίας θυ-
μόνταν τὴν περιβόητη δι-
κη, ποὺ εἶχε φανερώσει μιὰ
συμμορία κακούργων, ποὺ
ἀρχηγὸς τὸς ἦταν ὁ Δυρ-
μπάν.

Ἐνοχος πολλῶν καὶ φο-
βερῶν ἐγκλημάτων, ὁ Δυρ-
μπάν εἶχε κηρυχθῆ στὰ
1855. Αὐτὴ ἡ γυναίκα,
ποὺ ἔκανε νυχτέρι στὸ φῶς
τῆς μικρῆς λάμπας, ἦταν ἡ

«Τί γινεῖσθε, κύριε, στὸ σπίτι μας ; »

γυναίκα του· και το παιδί, που κοιμώταν στο μικρό λευκό κρεβάτι, ήταν ο γιος του.

Βυθισμένη σε θλίψη, ήθελε να κοιμηθεί, αλλά η κυρά-Δορυμάν, συλλογιστόντας τα τρομερά περιστατικά της ζωής της.

Δώδεκα χρόνια έχουν περάσει από τότε που ο πατέρας επλήρωσε το χρέος του στην κοινωνία με το κεφάλι του.

Από την εποχή εκείνη, η μητέρα είχε ζήσει μόνο για να αναστήσει το παιδάκι της που, με κάθε θυσία, ήθελε να το σώσει από την κακία και την αθλιότητα.

Αυτό βέβαια ήταν κάτι δύσκολο· μα η μητέρα δεν έχασε το θάρρος της και αγωνίστηκε με τη φτώχεια, με τη δυσπιστία, με την εχθρότητα που έδειχναν όλοι οι τίμιοι άνθρωποι στη χήρα του διαδόχου κακούργου.

Δεν την είχε αποθαρρύνει ούτε η δυσκολία να βρει σκληρή δουλειά, ούτε οι ταπεινότητες που έδοκίμαζε διαρκώς. Έπρεπε να υψώσει το φρέδος· έπρεπε να τον μάθει γράμματα, να τον κάνει τίμιο άνθρωπο· κι έτσι να λησμονηθεί η μνήμη του πατέρα του, τόσο σκληρά ένδοξη. Αυτός ήταν ο μόνος της σκοπός· κι αυτό την έκανε να νικήσει όλα τα εμπόδια και να υποφέρει τις δοκιμασίες.

Μα απόψε, τη νύχτα της 8 Δεκεμβρίου 1867, η Μαρία Δορυμάν μόνο τον δυστυχισμένο άντρα της συλλογίζεται. Πόσο ήταν ωραίος, δυνατός, έμπιστος ο Έρρίκος Δορυμάν, όταν τον παντρεύτηκε. Εργάτης επιτήδειος, με το νου του πάντα στη δουλειά, φαινόταν πως θα γέμισε ένα καλό μέλλον.

Πόσο έχρηγκαν όταν τους γεννήθηκε ο μικρός Φρέδος! Και φανταζόνταν πως θα ζούσαν ευτυχισμένοι.

Μα άφηνε ο Έρρίκος Δορυμάν αρχισε να συγχάξει στις ταβέρνες. Αρχισε να πίνει, τα κακά παραδείγματα των παρόντων σε άσχημες πράξεις, και σιγά-σιγά, χρησιμοποιώντας αλλοιωτικά την εξυπνάδα του, είχε γίνει αρχηγός της συμμορίας που έτρομοκρατούσε μήνες το Παρίσι.

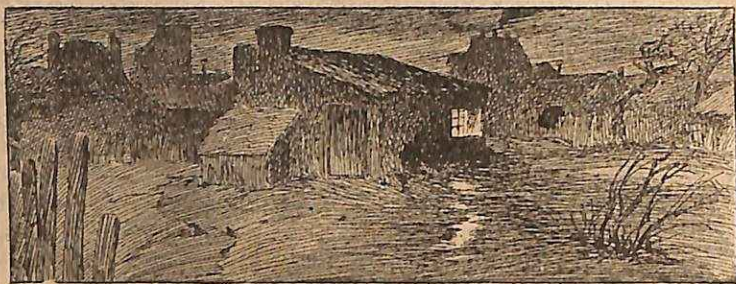
Όσο τα παρακάκια της γυναίκας του, ούτε το παιδί του τα πρώτα χαμόγελα, δεν μπόρεσαν να τον σταματήσουν στον κατήφορο που είχε πάρει. Με το μυαλό χαμένο απ' το πικρό, βυθίστηκε ολοκληρωτικά στο έγκλημα. Επιχειρούσε κόλπα τρομερά, με τόλμη και φαντασία, που την έθαύμαζαν, όχι μόνο όσοι τον παρέσυραν μαζί τους, αλλά κι οι αντίπαλοί τους.

Ο Έρρίκος Δορυμάν είχε συλλήψη, ενώ επιχειρούσε, μέρα-μεσημέρι, μια πολύ παράτολμη κλοπή σε μια Τράπεζα. Είχε αρνηθεί να φανερώσει τους συνεόχους του και γιαυτό τον καταδίκασαν αμείλικτα σε θάνατο και τον καρετόμησαν.

Αφού τα συλλογίστηκε όλα αυτά, η χήρα του κακούργου θέλησε, για παρηγοριά, να ιδεί το παιδί της.

Σηκώθηκε, πήρε τη λάμπα, έσκυψε πάνω στο άσπρο κρεβάτι και κοιτούσε το παιδάκι της, που κοιμώταν ευτυχισμένο κι αμέριμνο.

Σχεδόν με τρόμο έδλεπε πόσο έμοιαζε το πατέρα του. Τα ίδια τα ξανθά και καστανά μαλλιά του, που έπεφταν στο χαμηλό του μέτωπο, και, κάτω απ' τα κλεισμένα βλέφαρα του παιδιού, έμάντευσε το ίδιο βλέμμα, το

«Ένα μικρό χαμηλό σπίτι...» (Σελ. 1 στ. γ')

σταχτογάλλιο, διαπεραστικό και ζωηρό, που είχε κι ο πατέρας του...

Κι όμως το πρόσωπο αυτό του αποκοιμισμένου παιδιού ήταν ωραίο. Το πηγούνι του, που έβγαζε λιγάκι εμπρός, έδειχνε ενεργητικότητα· τα ρουθούνια του που ανοιγόκλειναν, έδειχναν νευρικότητα· και τα λεπτά ρόδινα χείλη του που έκρυβαν τα γαργαλάκια, έδειχναν περιφρόνηση. Το πρόσωπο αυτό δεν είχε καμιά απ' τις παρρηγοφώσεις που έχουν συνήθως τα παιδιά κακούργων κι εκφυλισμένων. Κι η μητέρα, για να καθησυχαστεί, ψιθυρίζει:

— Όχι, το παιδί μου δεν θα γίνει κακούργος. Από τον πατέρα του πήρε μόνο την τόλμη και την ανδρεία... Κατόρθωσα να ξεριζώσω όλα τα κακά ένστικτα... Ο Φρέδος μου είναι καλός, τίμιος, ειλικρινής... Είμαι βεβαία. Είμαι βεβαία!

Ενώ μονολογούσε έτσι η κυρά-Δορυμάν, τρία χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα.

Αν κι η ώρα ήταν περασμένη, η μητέρα του Φρέδου δεν έφοδθήκε. Αφ' ότου είχε πεθάνει ο άντρας της, έμενε σ' αυτή τη συνοικία, που την κακοικούσαν όλοι κακούργοι και βασανιστές. Γιατί ήξερε καλά, πως μόνο εκεί θα δεχόνταν τη γυναίκα του καταδίκου.

Πραγματικώς, εκεί είχε βρει ήσυχία κι ασφάλεια. Μέσα σ' αυτά τα επικίνδυνα μέρη, φαινόταν σά να έχει κάποια κρυφή προστασία. Γιαυτό βόησε με φωνή έντελως ήσυχη:

— Ποιος είναι;

— Εγώ, ο Λάζαρος! Απάντησε ο επισκεπής. Άνοιξε γρήγορα, κυρά-Δορυμάν. Γιατί μα το ναί, δεν κάνει ξέστη έξω.

Η γυναίκα σηκώθηκε άμέσως, τράβηξε το μικρό σύρτη κι άνοιξε την πόρτα. Ένας άνθρωπος χοντρός, με μορφή πλατειά και φαεινή, μπήκε ανακουφισμένος μέσα στην κουζίνα, που ήταν σχετικώς ζεστή.

— Συγγνώμη που έρχομαι τόσο αργά, είπε, μα είχα απόψε μια οικογενειακή συναστροφή και δε θέλησα να κοιμηθώ προτού έρθω να σας καλησπέρσω, όπως το κάνω πάντα.

Η κυρά-Δορυμάν έσφιξε θερμά το χέρι του ξένου. Τον πήρε το παλτό, μουσκεμμένο απ' τη βροχή, έφερε κοντά μια φουδού με λίγα κάρβουνα κι είπε με φωνή γλυκιά και συγκινημένη.

— Τι καλός που είστε, κύριε Λάζαρε!.. Πόσο σας εύγνωμονώ!.. Το θυμηθήκατε πως σήμερα είναι 8 Δεκεμβρίου...

Ο χοντρός άνθρωπος συμπλήρωσε:

— Και δε θέλησα να φύγω να περάσω αυτή τη χρονιάτικη μέρα, χωρίς ναρθώ να σας βεβαιώσω για την ειλικρίνεια μου συμπάθεια.

Ο επισκέπτης ζήτησε μια στιγμή τα χέρια του και τα πόδια του στη λιγοστή φωτιά, κάθισε βαριά πλάι στο τραπέζι, σε μια θέση που, φαίνεται, ήταν η ταχτική του και δείχνοντας το παιδί που κοιμώταν ρώτησε:

— Το παλληκαράκι μας καλά είναι;

— Ναι, καλά είναι, κύριε Λάζαρε...

Χάρη σε σας, χάρη στις καλές σας, δε βασανίστηκε το καϊμένο.

— Καλά τώρα! Έκαμε ο χοντρός άνθρωπος σηκώνοντας τους ώμους· μα την αλήθεια δεν αξίζει τον κόπο να μιλάτε έτσι για τις καλές σας. Το κάτω-κάτω τι σπουδαίο έκανα;... Μόνο που σας βρήκα εργασία...

— Πού δε μου έδινε κανείς!

Ο επισκέπτης χτύπησε με το χοντρό του χέρι το τραπέζι: μ' αυτόν τον τρόπο συνήθιζε να δείχνει την ενεργητικότητά του και την ανδρεία του.

Ο χοντρός αυτός άνθρωπος, που ήταν τόσο ειρηνικός και λιγάκι, ως το ποίμα, φοβεριστής, και που ποτέ δε θα τόλμυσε να δώσει μια γροθιά ούτε στο χειρότερό του εχθρό, χτυπούσε

σάν κουφός τα έπιπλα σε κάθε περίπτωση, ακόμα και χωρίς να υπάρχει λόγος, ακόμα κι όταν κοιμώταν δίπλα του παιδί...

Δεν είχε βέβαια να φοβηθεί μήπως τα έπιπλα του ανταποδώσουν τα ίδια, κι' ωρισμένως αυτός ήταν ο λόγος που τόσο συχνά τα γρονθοκοπούσε!

— Είναι αίσχος, εφώνασε, να θεωρούν μια τόσο εξαίρετη γυναίκα, υπεύθυνη για τα σφάλματα του ανδρός της. Εκείνος ο δυστυχισμένος δεν τα πλήρωσε με το παραπάνω; Τι λοιπόν;

Έγινε μια μικρή σιωπή, όπως γινόταν πάντα σάν έρχόταν στη συζήτηση τ' όνομα του Δορυμάν.

Ο κυρ-Λάζαρος, μαχαγκός το επάγγελμα, ήταν φίλος του Δορυμάν, πριν, εννοείται, γίνει κακούργος, ήταν μια φορά και σύντροφός του στη δουλειά και, πράγμα περίεργο, ο τιμιώτατος αυτός άνθρωπος, ο ειρηνικός πολίτης κι' εθιπόλητος οικογενειάρχης, είχε διατηρήσει κάποια συμπάθεια για τον παλιό του φίλο. Και δεν άφινε ποτέ απροστάτευτη τη χήρα του, απ' ότου έμεινε μόνη κι' εκτελειμένη στις δυσκολίες της βιοπάλης.

Ενόητο λοιπόν πόση ευγνωμοσύνη αισθανόταν η δυστυχισμένη μητέρα γι' αυτόν τον τίμιο άνθρωπο, που της είχε δείξει τόσο καλωσύνη.

Δώδεκα χρόνια τώρα τον είχε μάθει τον κυρ-Λάζαρο κι' ήξερε να μαντεύει απ' τη μορφή του όλα του τα συναισθήματα

(Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ

Έχω δυο ανθήκια δροσερά, που κάθε κήπος τα ζηλεύει· είναι γαλάζια, ζωηρά· ποιός το αίνιμά μου το μαντεύει;

Τα ξέρω τ' ανθή σου, μαμά μου· είναι τα μάτια τα δικα μου.

Έχω κι' έν ανθος που μιλεί κορλλινο τόκανε ή φύση, και μου γελά και με καλεί· ποιός το αίνιμά μου θα το λύση;

Κι' αυτό το ξέρω εγώ, μαμά μου· είναι τα χείλια τα δικα μου.

Και στο λαιμό κάθε στιγμή φορώ έν άτιμητο γιορντάνι. Θάγε λιγότερη τιμή κι' από χρυσάφι αν τόχαν κάνει!

Τα χέρια μου όταν σ' αγκαλιάζουν το ωραίο γιορντάνι αυτό σου βάζουν.

Και κάτι τι άλλο εγώ βαστώ, που, και λουλούδια και γιορντάνι αν μου έμεναν, χωρίς αυτό θε νόχα γρήγορα πεθάνει.

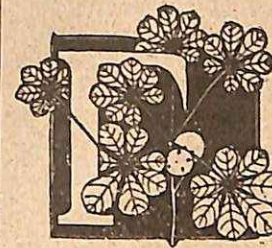
Κι' αυτό το κάτι τι μαμά μου, είναι το μάντεμα, ή καρδιά μου.

(Μίμησις) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

44^{ΟΝ} ΕΤΟΣ

Αγαπητοί μου

ΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ:

η Διάπλασις από σήμερα εισέρχεται στον 44ο χρόνο της. Συμπλήρωσε δηλαδή σαράντα χρόνια

που εκδίδεται τακτικά, χωρίς καμιά διακοπή, καμιά καθυστέρηση, εκτός από τις μικρές εκπτώσεις που της επέβαλλε κάπου-κάπου μια ανώτερη βία (μια άπεργία π.χ. των τυπογράφων, ένα σταμάτισμα των ηλεκτρομηχανών, μια έλλειψη χαρτί στον αποκαλεισμό κτλ.) Τέτοια μακροζωία είναι μοναδική στην ιστορία του ελληνικού περιοδικού Τύπου. Αποτελεί φαινόμενο. Και μα την αλήθεια, μπορεί η Διάπλασις να καυχάται γι' αυτό το πράγμα, που στον τόπο μας, φαίνεται, δεν είναι το εύκολότερο.

Πέρσο, στην πρώτη μου Έπιστολή, χαιρετώντας το άνοιγμα του 43ου χρόνου, σας είπα και σας εξήγησα σε τί οφείλεται η μεγάλη αυτή επιτυχία. Θυμάμαι μάλιστα πως όταν σας έγραφα, ήταν μια γλυκιά ήλιοφώτιστη ημέρα, που τη θεώρησα καλό σημάδι για τον καινούργιο μας χρόνο. Σήμερα που σας γράφω, βρέχει. Άλλα τι σημαίνει; Κι' η βροχή λένε πως είναι αφοβία, πλούτος, ευτυχία. Έπειτα, το σπουδαιότερο, όσο κι' αν βρέχει απέξω, μέσα στην ψυχή μας είναι ήλιος και χαρά. Χαίρομαστε που τελειώσε με το καλό κι' αυτός ο χρόνος. Και τι καλύτερη θέλουμε καλοσημαδιά από τη χαρά; Έτσι με το καλό να τελειώσει κι' ο χρόνος που αρχίζει. Κι' αν το εύχθομε όλοι αυτή τη στιγμή, ο Θεός θα μας ακούση. Πήτε μου όμως ποιός είν' εκείνος που δεν θα το εύχηθη μ' όλη του την καρδιά; ποιός είν' εκείνος που δεν αγαπά τη Διάπλασις και δεν επιθυμεί να βγάλει αιώνα, τώρα γι' αυτόν, αύριο για τα μικρά του αδελφία, μεθαύριο για τα παιδιά του, κι' ύστερα από κάμποσο ακόμα χρόνια, για τα εγγόνια του;

Ω, ναί, πόσοι σημερινοί συνδρομητές και συνδρομητρίες δεν είναι εγγονάκια των πρώτων φίλων της Διάπλασεως! Κι' αν πήτε για παιδιά κι' ανήψια, είναι πιά οι περισσότεροι. Στα ελληνικά σπίτια, βλέπετε, η Διάπλασις αποτελεί πιά σά μια παράδοση. Μεταβιβάζεται από τα μεγάλα αδελφία στα μικρά, από τους γονείς στα παιδιά, από τους θεούς στα νήπια. Τα παιδιά που γράφονται σήμερα, βρί-

σκουν στο σπίτι τους παλαιούς τόμους· βρίσκουν ακόμη ζωντανούς οδηγούς για τη δράση τους στη Διάπλασι. Απ' αυτούς μαθαίνουν να την αγαπούν, πολλές φορές και πριν γίνουν συνδρομητές οι ίδιοι. Ναι, πριν από τη Διάπλασις, μεταβιβάστηκε η αγάπη της. Στη ελληνικά σπίτια την αγαπούν όχι μόνο εκείνοι που είναι, αλλά κι' εκείνοι που θα γίνουν Διαπλάσις.

Δεν υπάρχει για ένα περιοδικό, για ένα έργο, πιο μεγάλη κι' αληθινή ευγένεια απ' αυτή που το χαρίζει ή μακροζωία. Αφ' ότου άρχισε η Διάπλασις, κι' άλλα πολλά περιοδικά για παιδιά φάνηκαν στην Ελλάδα. Μα κανένα δεν μπόρεσε να την αποκτήσει. Τα παλιά είχαν σύντομη ζωή. Κι' αυτά που εκδίδονται όλοένα, έχουν ιδρυθεί τώρα τελευταία. Άλλα κάνουν πως αγνοούν τη Διάπλασις και λένε πως είναι τα πρώτα και τα μόνα. Άλλα πάλι τη θυμούνται και λένε πως βγαίνουν για να τη βοηθήσουν στο έργο της. Όλα όμως τη μιμούνται.

Δεν είμαι υπέρ κανενός μονοπωλίου στον κόσμο, κι' εύχομαι να σταθούν και να ζήσουν, μαζί με τη Διάπλασις, κι' άλλα περιοδικά χρήσιμα στην ελληνική νεότητά. Ένα μόνο πράγμα κρατηρώ: πως οι μιμήσεις δύσκολα μπορούν να ευδοκιμήσουν, γιατί κανένας προτιμά το πρωτότυπο. Ο λόγος που στάθηκε η Διάπλασις, είναι που όταν πρωτογήκε, δεν μιμήθηκε κανένα. Εκαινοτόμησε, άνοιξε δρόμο δικό της, παρουσιάστηκε με ψυχή και μορφή ιδιότυπη. Ψευδώνυμα, Διαγωνισμοί, Άλληλογραφίες, Μικρά Μυστικά, Κυριακές, Σελίδες Συνεργασίας, Μικρές Άγγελίες, Δημοφιλείσματα, Εικόνες Βραδυμένων, Όδηγούς και χίλια-δυό, που τα βλέπουμε σήμερα και 'ς άλλα περιοδικά, και για μεγάλους ακόμα, αυτή πρώτη τα εισήγαγε. Κι' αυτή πρώτη μεταχειρίστηκε τη ζωντανή μας γλώσσα για τα παιδιά, τη γλώσσα που μιλάμε στα Σχολεία, κι' εξορίστηκε, και πάλι ξαναμπήκε, γιατί δεν είναι πιά δυνατό να εξοριστεί.

Κι' εγώ, αφού το επιτρέπουν, 'ς αυτή τη γλώσσα, που τη συνηθίσατε πιά και την αγαπάτε, θα εξακολουθήσω να σας γράφω εις Έπιστολές μου· κι' ακόμα, γιατί τελευταία γεννήθηκε κάποιο ζήτημα, — θα εξακολουθήσω με την παλιά προσφώνηση «Αγαπητοί μου», επειδή δεν μου παραρέσει ν' αλλάξω τα καθιερωμένα. Κι' όσο για τα κορίτσια μας, μπορούν νάνα βέβαια πως τάχω επίσης στο νου μου όταν γράφω, και τα συμπεριλαμβάνω.

Σας αποχαιρετώ.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ

[Παραμύθι]

«Ο φτωχός ο Γιάννης απορούσε πολύ με τους φιλαργήρους, που ενώ έχουν τόσους παράδες, πεθαίνουν σχεδόν από την πείνα. «Εγώ, συλλογίζονταν, αν είχα, θα ζούσα σά βασιλγας και θα δώνα και στους φτωχούς».

Μια νύχτα, καθώς άγρυπνούσε συλλογίζομενος αυτά, του έπεσε, σάν από τον ούρανό, ένα πορτοφόλι. Και συγχρόνως άκουσε μία φωνή να του λέει:

«Πάρ' το και πρόσδεξέ. Έχει μέσα μία λίρα μόνο. Άλλ' άμα τή βγάλης, θα ιδής μέσα άλλη μία. Άμα τή βγάλης κι αυτή, πάλι θα ιδής μέσα άλλη, και καθώς. Έτσι μπορείς να βγάλης όσες θέλεις και να γίνης όσο πλούσιος θέλεις. Τότε θα πας στο ποτάμι, θα πετάξης το πορτοφόλι και θα ρίχνης να ξεδεύης το θησαυρό σου. Να ξέρης όμως πως αν ξεδεύης και μία λίρα, πριν πετάξης το πορτοφόλι, όλες οι άλλες θα γίνουν κάρθουνα».

Γεμάτος χαρά, ο Γιάννης έκαμε ό,τι του είπε ή φωνή. Και πέρασε όλη την ημέρα βγάζοντας λίρες από το μαγεμένο πορτοφόλι.

«Μου φθάνουν, είπε. Άδριο θα το πετάξω και άρχισω να ξεδεύω».

Άλλά την άλλη μέρα το μετάνιωσε. «Ας βγάλω είπε κάμποσες ακόμα και το πετώ άδριο». Το ίδιο έκαμε και την άλλη μέρα, και την άλλη. Μόλις έλεγε «φτάνει», το μετάνιωνε. Και δεν έκανε πιά άλλο, παρά να μαζεύη, να μαζεύη. Έτρωγε ξερό ψωμί, υπέφερε κάθε στέρηση και μάζευε.

Πέρασαν μήνες, χρόνια, χρόνια πολλά. Ο Γιάννης είχε γίνει ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου· κι όμως δεν τούδινε καρδιά να πετάξη το πορτοφόλι και να ρίχνη να ξεδεύη. «Όλο άδριο» έλεγε. Και μάζευε.

Ός που γέρασε, κιτρίνισε σάν το χρυσάφι του από την κακοπεράση, και κουρελής, άθλιος, μία μέρα πέθανε με το πορτοφόλι στα χέρια.

[Διασκευή από το Ρωσικό] ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

ΣΤΕΡΝΗ ΦΟΡΑ

«Αχ! του κήπου τή βούση
Στεργή βλέπω φορά!
Κι' ούτε θέλω γρονήσει
Τό τραγουδι της πιά.

Κι' ο κισσός, που τής δίνει
Τό κορμί—τι καύνει
Με τη θλίψη μου στέλνει
Μοιρολόγι κι' αυτός.

Γεια σας! πάω, σ'ος αφίνω,
Στέφνες, βούσες, νερά
Και σένα, άσπρο μου κρέινο,
Φτωχική μου χαρά!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ

Στους άνεργούς μου. Μαυρίο και
Ρογήρο άπεράνω αυτό το βιβλίο.
Αύγουστα Λατούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

«Η Διονυσία εργάζεται, ή Ζερμαίν παίζει.

—Φτάνει πιά!.. Έγώ κλείνω το τετράδιό μου... Τι κουτά που είναι τα προβλήματα που δεν τα καταλαβαίνει κανένας!

—Κουτός είναι, Ζερμαίν, ύπσιος...

—Δεν τα καταλαβαίνει, το ξέρω.

—Έλα, θέλεις να σε βοηθήσω;

—Μα καταλαβαίνεις εσύ καλύτερα;

—Καρμιά φορά... όταν είναι δυο

μαζί... Δός μου το βιβλίο σου.

—Πάρ' το!

Η Ζερμαίν σταύρωσε τα χέρια και κοίταξε το ταβάνι, ενώ ή φίλη της Διονυσία μελετούσε το πρόβλημα.

Σε λίγο σηκώθηκε, πήγε στο παράθυρο, σήκωσε το στόρ και παρακολούθησε το πέταγμα μιας μύγας, που βομβούσε κτυπώντας με το κεφάλι της το τζάμι.

«—Όχι! έπιασα τή μύγα!» (Σελ. 4, στ. α.)

—Τό βρήκα! φώναξε άξαφνα ή

Διονυσία.

—Κι' εγώ! άποκρίθηκε ή Ζερμαίν.

—Τι, έλυσες το πρόβλημα;

—Όχι, έπιασα τή μύγα! Τι με-

γάλη!... Πως θα τή χαρή ή άράχνη

μου!

—Κακή! σκληρή! άνηγρή!

—Άλλο τίποτα;

—Αντί να μ' εύχαριστήσης που

σου έλυσα το πρόβλημα, βασανίζεις

ένα δυστυχισμένο έντομο. Άν σε συμ-

πούσε τουλάχιστο...

—Έτσι στο είπα, για να ιδω τι

θα πης. Θα μου δείξης το πρόβλημα;

—Ναί, μ' άχι να σου το κάμω εγώ

και να το αντιγράψης. Θα σου το έξη-

γήσω, να το καταλάβης.

—Καλά. Λέγε.

—Άφησε πρώτα τή μύγα.

—Ορίστε!

Η Ζερμαίν άνοιξε τή χούφτα της κι' ή μύγα, ελεύθερη, πέταξε προς το παράθυρο.

Η Διονυσία έπιασε τή φίλη της από το χέρι, τήν άθήσε στο σκαμνί της, της διάβασε το πρόβλημα και της έξηγήσε.

—Τό κατάλαδες τώρα;

—Ναί... Μόνο αυτή ή κουτόμυγα ξαναρχισε να κτυπά με το κεφάλι της το τζάμι. Νομίζει πως το γυαλί είναι άερας. Δεν είναι κουτή;

—Όχι όσο... Θα με θυμώσης επιτέλους, Ζερμαίν! Φτάνει πιά!

Κι' ή Διονυσία σηκώθηκε άπότομα, άνοιξε το παράθυρο κι' έδιωξε με το στόρ τή μύγα, δίδοντάς της για δεύτερη φορά τήν ελευθερία.

Άφού δεν είχε πιά άλλο παιχνίδι, ή Ζερμαίν πρόσεξε στο πρόβλημα και το κατάλαβε. Γεμάτη χαρά τότε, άγκάλιασε τή φίλη της φωνάζοντας:

—Σ' εύχαριστώ! σ' εύχαριστώ πολύ!... Είμαι πολύ εύχαριστημένη... Σ' άγαπώ σάν τή... σά μία από τις καλύτερες φιλενάδες μου!

—Α, σά μία από τις καλύτερες.

Έχεις λοιπόν κι' άλλες;

—Έχω τις ξαδέλφες μου... Εέρεις;

τις ξαδέλφες του Παρισιού;

—Δεν τις βλέπω ποτέ. Μόλις θα

τις γνωρίζης.

—Δεν σημαίνει τις άγαπώ υπερ-

βολικά.

—Και για ποιά λόγο. Τι σου κά-

νουν αυτές;

—Ξέρω κι' εγώ... Πρώτα-πρώτα

μένουν στο Παρίσι, που είναι καλύ-

τερα παρά στο Λένε. Έπειτα είν' άμω-

ρες κι' οι δυο, πολύ άμωρες!... Κι' έ-

πειτα, αν έδλεπες τις τουαλέττες τους!

Α στάσου, έχω τή φωτογραφία τους.

Δεν σου τήν έδειξα; Πάω να φέρω το

άλμπουμ!

Κι' ή Ζερμαίν βγήκε από το σπου-

δαστήριο σάν άστραπή, άφίνοντας

μονάχη τήν Διονυσία, που κοίταξε

προς το παράθυρο και συλλογίσθηκε:

Δεν είναι κακή... Μόνο που δεν

συμμαζεύει το νού της... Πότε τήν

άπασχολεί μία μύγα που πετά, πότε

οι ξαδέλφες με τα όρνια φουστάνια..

Κι' όμως εγώ τήν άγαπώ περισσό-

τερο άπ' αυτές!...

Η Ζερμαίν ξαναγύρισε μ' ένα λεύ-

κωμα.

—Νά, κι' οι δυο στήν ίδια φωτο-

γραφία... Αυτή είναι ή μεγάλη... Ίδές

τι όρνια μάτια που έχει και τί μα-

κρά μαλλιά!... Και τή λένε, έέρεις,

Ελισάβετ. Τι όραιο όνομα! Πως ή-

θελα να με λένε Έλισάβετ και μένα!

—Μπ! έκαμε ή Διονυσία. Έμέ-

να μάρεσει καλύτερα που σε λένε Ζερμαίν.

—Σάρεσον λοιπόν οι ξαδέλφες μου;

—Ναί... άρκετά...

—Άρκετά...Μά είναι θαυμάσιες!... Ο μπαμπάς λέει για τήν Έλισάβετ πως έχει άερα βασιλικό. Μά κι ή Μαρία δεν πάει πάρα κάτω. Είναι μάλιστα παιό γλυκαία... Γούστο όμως που τώχουν κι' οι δυο!...

—Γούστο... Διηλαδή έχουν χρήματα και ντύνουνται όπως θέλουν. Ας είχα χρήματα κι' εγώ, να κάνω φουστάνια για μένα...

—Ναί, έχεις δικιο... Εσύ, καυμένη μου, δεν φορείς παρά τάποφρια που σου χαρίζει ή μαμά...

—Που αν δεν μου τα χαρίζε, θάρουν ακόμη πιο φτωχά ντυμένη...

—Έμένα όμως μάρεσει να βλέπω τα φουστάνια μου άπάνω σου. Μου φαίνεται πως είμαι κι' εγώ μαζί.

—Κι' εγώ τάρπω άφού είναι από σένα.

—Εέρεις, θάρουν οι ξαδέλφες μου... Στο τέλος αυτού του μηνός... Και θα μείνουν μαζί μας δεκαπέντε μέρες. Όλοι τις περιμένουμε με χαρά. Κι' ή μαμά, κι' ο μπαμπάς, κι' εγώ... Και σύ, έ;

Η Διονυσία σήκωσε τους ώμους της, σά νάλεγε: «Δεν ξέρω...»

—Θά διασκεδάσουμε πολύ. Τους έχω πη για σένα και στο τελευταίο μου γράμμα τους έγραφα πως είσαι πολύ έξυπνη και προχωρημένη στα μαθήματα.

—Τους έγραψες και πως είμαι φτωχή;

—Όχι... ήταν περιττό.

Αυτό θα το ιδούν...

—Έχεις δικιο.

—Όδες τί εργασία κάνει ο μπα-

πάς σου να μη τους πης...

—Όχι... Άν και να σου πω, Ζερμαίν, εγώ δεν ντρέπομαι για τον πατέρα μου.

—Ε, όταν γυρίξη κατάμαυρος από το άνθρακωρυχείο...

—Είναι θαυμάσιος!... Άν δεν έκανε αυτή τή θυσία, να κατεβαίνει κάθε μέρα, δεν θάρχαμε να φάμε ψωμί...

—Θά σουδινά εγώ, Διονυσία. Και ψωμί, και φαί, κι' άπ' όλα!

—Τέλος πάντων! τόν είπες τόν καλό λόγο και ξαναδύηκα τή χρυσή

σου καρδιά. Άργήσες όμως. Παρ'όλίγο νάπελπισθω.

—Και τί θάρκνες τότε;

—Θά έλλαγα... Μά πάντα θα σάγαπούσα... Δεν μπορώ εγώ να μη σάγαπω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ανάμεσα σε δυο μητέρες.

Η Ζερμαίν Μπεκάρ ήταν κόρη ενός μηχανικού μεταλλείων από τους καλύτερους. Από το Πολυτεχνείο είχε βγή πρώτος, ή θέση του στο Λένε ήταν μεγάλη και το μέλλον του, γιατι αν κι' άρχιμηχανικός, ήταν νέος

«Μόνος ο πατέρας άγρυπνούσε κοντά στην κούβια της κόρης του.»

άκόμα, — άνοιγόταν μπροστά του λαμπρό.

Η κυρία Μπεκάρ ήταν καλή και πολύ έξυπνη. Είχε δυο παιδιά: τή Ζερμαίν, έντεκα χρονών, —άηλη, λεπτή μ' γεμάτη υγεία, —και τόν Μωρίς, δεκάξη χρονών, φιλόπονο σάν τόν πατέρα του.

Στο σπίτι των Μπεκάρ εδασίλενε ή άνεση κι' ή εύτυχία εκείνη, που πηγάει από την άμαθία άγάπη κι' εκτίμηση. Μόνο που ή Ζερμαίν ήταν παραχαϊδεμένη. Όχι μόνο από τους γονείς της και τόν άδελφό της, μά κι' άπ' όλους τους άλλους.

Γελαστή πάντα, έξυπνη, τσαχπίνια, χαριτωμένη, τραδούσε πολύ. Έτσι τήν παραχαϊδεσαν οι δικοί της· κι' έπειδή ακόμα ήταν καλή και γενναίο-δωρη στους πτωχούς, τήν ελάτρευαν όλοι.

Η φίλη της Διονυσία, που ο πατέρας της ήταν άνθρακωρύχος, ζούσε όλωςδιόλου διαφορετικά. Στο σπίτι τους δεν ήξεραν παρά τήν εργασία, τή σκληρή, τή σκοτεινή εργασία, εκείνη που δεν έαπαράλλει παρά το ψωμί της ημέρας, τόν επιούσιο...

Τά παιδιά των άνθρακωρύχων δεν αποδλέπον' ε άλλω μέλλον παρά να

γίνουν κι' αυτά άνθρακωρύχοι. Από μικρά συνειθίζουν τή σκληρή εργασία, — τήν πιο σκληρή άπ' όσες κάνει ο άνθρωπος στη γή, —και δουλεύουν στα σκοτεινά τους υπόγεια, χωρίς να υποφέρουν πολύ.

Ο Κουτουριέ όμως, ο πατέρας της Διονυσίας, δεν ήταν γεννημένος άνθρακωρύχος. Ο πατέρας του, βιομήχανος, περισσότερο τίμιος παρά ίκανός, είχε αφήσει τις δουλειές του σε πολύ κακή κατάσταση. Ο γιος δοκίμασε να τις διορθώση. Μά ήταν πολύ νέος τότε, πολύ άπειρος, και τίμιος σάν τόν πατέρα του. Δεν μπόρεσε να τα βγάλη πέρα. Η χρεωκοπία ήταν το άποτέλεσμα όλων του των προσπαθειών. Τους έποήλησαν ό,τι είχαν και δεν είχαν. Κι' ο άνθρωπος, από το κακό του, έπεσε άρρωστος και λίγο έλειψε να τρελαθή.

Όταν συγγέθε, δεν συλλογίζονταν άλλο παρά να κρυβή... να κρυβή στα βάθη της γής.

Θάφευγε από τις όχθες του Γαρύνα, όπου είχε γεννηθή κι' όπου τόν εγνώ-

ριζαν όλοι, και θα πήγαινε στα βόρεινά της Γαλλίας, στις μεγάλες, τις άπέραντες εκείνες πεδιάδες του Λένε, όπου κανένας δεν θα τόν εγνώριζε και κανένας δεν θα τόν ζητούσε.

Τό άνθρακωρυχείο! Τι εύρημα για έναν που θέλει να κρυβή!... Κι' ο Κουτουριέ ήθελε και καλά να γίνη άνθρακωρύχος.

Τρελάθηκε ο κακόμοιρος! συλλογίζονταν ή γυναίκα του όταν τόν άκουγε, κάθε μέρα, να της λέη τα σχέδιά του.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

